

Před opuštěním bytu provedu běžnou zběžnou kontrolu. Mobil mám, klíče mám, doklady mám. Při pohledu do zrcadla v předsíni mě napadne k výše zmíněnému výčtu ještě jedna položka... Šarm? Mám! Kdybych byl hrdina nějakého románu, autor by asi tento výjev popsal takto: *Roztomilý postřeh ohledně vlastního šarmu, který byl skutečně nesporný, vykouzil na Kristiánově hezké, ale zároveň drsně mužné tváři okouzující úsměv. Zapnul si sako, v němž si ničím nezadal s hrdiny typu Jamese Bonda, a vyrazil na schůzku s další z nekonečné řady půvabných žen, jež prahly po jeho společnosti...*

Takže asi tak. Tato letmá úvaha mě ovšem přivedla na zajímavou myšlenku vést si deník. Budu o sobě psát ve třetí osobě, abych v případě, že by se dostal do nepovolaných rukou, mohl tvrdit, že se nejedná o zápisky z mého života, ale o rukopis románu. Ano, určitě to udělám.

Příjemný pocit očekávání spojeného s nadcházejícím rande rozbijí lístky, které mi začnou lézt z bankomatu místo peněz. NA TOMTO ÚČTU NENÍ DOSTATEK HOTOVOSTI PRO VÁMI ZADANÝ VÝBĚR. Co to, do prdele, je??? Rozum se sice vzpírá uvěřit, že by zašla až takhle daleko, ale stejně vytahuju z kapsy mobil a vytáčím svou exmanželku.

„Prosím...“ ohlásí se Bára odměřeně, což mě rozladí ještě víc.

„Prosím tě, nepředstírej, že nevíš, kdo ti volá,“ nezastírám své rozladění.

„Miláčku, na předstírání čehokoli jsi tady expert ty. Copak bys rád?“ přechází ta zmije do jízlivě sladkého tónu.

„Já bych rád věděl, kdy budeš konečně ochotná uzavřít majetkový vyrovnání. Ty tvoje odklady, který jsou jen záminkou k tomu, abys mi vyluxovala účty, jsou nedůstojný, směšný, trapný...“ nemažu se s ní.

Na druhém konci linky je dlouho ticho. Asi pochopila, že teď už vážně přestřelila, takže pokračuju důrazným napomenutím: „Posloucháš mě? Ty mi prostě NEMŮŽEŠ sebrat úplně všechno!“

V následující vteřině se stane něco neuvěřitelného. „Aha... tak jak to, že jsem to udělala?“ odpovídá Bára zvesela na mou řečnickou (!!!) otázku.

Chtě nechtě tedy musím přešaltovat do vyjednávacího módu a rozhovor se dále odvíjí takto:

Já: „Já tě žádám... můžeme se konečně nějak domluvit? Bydlím v pronajatý garsonce a jezdím starou rachotinou. Navrhni něco rozumného a pojd'me to podepsat.“

Ona: „Nechám si barák, nový auto a firmu. Ty si nech ten rozpadlej penzion v Krkonoších. Budeš mít bydlení, rolbu, hypotéku...“

Já: „Baru, ty přece víš, jak nemám rád zimu.“

Ona: „V tom případě ti můžu ještě hodně dlouho zatápět. Zvaž to. Pa.“

„Ahoj, cizince...“ ozve se za mými zády.

Otočím se s mírně vyplašeným výrazem, ale moje chmury berou okamžitě kramle. Evelína je fakt kus. Brunetka s luxusní figurkou a milým obličejíčkem. Pokud je nervózní, nedává to na sobě nijak znát. A já si uvědomím, jak jsem šťastný, že se Richard mýlil.

„Na co myslíš?“ zeptá se, když mlčím déle, než je asi vhodné.

„Na velký tlustý černochoy,“ odpovídám po pravdě, omámen radostí. Vzápětí se mi ale vrací obvyklá sebekontrola a svou podivnou odpověď vysvětluji: „Kamarád mě varoval, že z dámy, se kterou se seznámím na internetu, se může vyklubat úplně kdokoli.“

„A ty osobně máš s internetovou seznamkou nějaký špatný zkušenosti?“ ptá se Evelína.

„Nemám vůbec žádné, tohle je moje internetové poprvé,“ lžu, protože tak to bude nejlepší.

Viz poslední zápis v mém deníku.

U večere se výtečně bavíme. Pamatujeme stejné staré dobré filmy, mléko v igelitových pytlících i Kodeše na Davis Cupu. Oba víme, co jsou elpíčka a že Katapult je hudební skupina. Cítím se s ní skvěle, takže nevidím důvod, proč se nepozvat na drink do jejího

pokoje. Zatvářila se mírně rozpačitě, ale souhlasila. Kdyby ne, měl jsem připravené kecy v kleci o tom, že jsme přece dospělí lidé a bla bla bla.

„Co si myslíš o holce, která se s tebou vyspí na prvním rande?“ zeptá se, když ji k sobě přitisknu. Takže přece jen pokus o drahoty?

„Co bych si měl myslet? Já se s ní přece taky vyspím na prvním rande,“ pokrčím rameny s odzbrojujícím úsměvem, vezmu jí z ruky dvě minilahvičky s vodkou, které právě vyndala z minibaru, odhodím je na postel a ji přihodím hned za nimi. Zavzdychá tak nahlas, až mě to trochu vyleká, pohotově ale zareaguji stejně nadšeným výkřikem vášně.

„Jdeš právě včas, budeme si ukazovat hanbatý obrázky,“ mrkne na mě Richard. Moc nerozumím tomu, jestli je to nějaká jeho další prasácká narážka, které troují od první minuty, co jsme se potkali, nebo zda jde o něco jiného. Souvislosti se ovšem ukážou hned vzápětí.

Kristián podává Richardovi svůj telefon se slovy: „Tady jsem ještě na letišti, Evelína je na těch dalších fotkách, tady si to takhle posunuj...“

Vteřinu by se ve mně krve nedořezal. Teď to praskne! Richard uvidí Evu na fotce, a praskne to!

„Jééééžiš! Ríšo! Já mám na pokoji pavouka! Musíš ho jít hned chytit!“ ječím fistulí, jako když mě na nože berou, a táhnu Richarda za ruku pryč od stolu. Oba se na mě koukají dost vyděšeně, Richard odkládá Kristiánův telefon na stůl a za mého neutuchajícího vřískání se mnou odchází na lov neexistujícího členovce.

Když dojdeme k mému pokoji, strčím Richarda dovnitř s výkřikem „Chyť ho!“ a sprintuju zpátky za Kristiánem.

„Prosím tě, já si musím zavolat do práce a telefon mám na pokoji, kde Ríša chytá tu tarantuli, mohla bych si zavolat od tebe?“ požádám Kristiána, který, stále ještě trochu vyveden z míry mým hysterickým výstupem, mi bez řečí podá svůj mobil. Já simuluji vyťukávání čísla, následně začnu do telefonu hovořit a odcházím s ním ven. Před chatou je strašlivá zima, ale mám takový strach z prozrazení, že i kdybych měla umrznout, budu bojovat až do poslední chvíle. Momentálně spočívá onen boj v tom, že se choulím za rolbou a mažu z vypůjčeného mobilu všechny fotky a nakonec zapínám kameru a točím okolní tmu tak dlouho, dokud se nevybije baterka. Připadám si jako Tom Cruise v Mission Impossible. Je to vlastně vzrušující. Jen kdyby mi nebyla tak strašná kosa.